

Po škole 2009 – stanoviště 8

Náповědu najdete na elektroskríni na jižním konci ulice Mikuláše z Husi, částečně zakryté brečťanem.

Připravte si, ať vy Lipany! Stázo vešterého snažení stúpencú kalicha. Vylyť však přede nimi doby přeslavné mravov pravých. Pomniž, poutníče, jak jest tehdy kázal blahé paměti Tóma ze Štítneho – o víře, naději, milosti, et item očistění od hřiechu. Rúbači času přítomného by po něm snad i křimu hanebnú pojmenovali! Ej, jednoho dne o slávě našich časuv budú divadlo hráti a s rytíři blaničými nás si tuze pliesťi.

Ale zpět k samému počátku – do Kostnice. Tamž onen koncil diablů kletých jest se sešel a mistrův našich učenie zatrativ co kacířstvo, jich samých na hranici jest vydal. S Mistra Jeronýma Pražského, do chvíle poslední horlivého milce pravdy a Písma.

Takž počalo se povstání Husitův – Božích bojovníkův hejtmánem svým vedených, tím s voem vystřeleným. Mnohým slavným bojem vítězně sú prošli, pod horou křížáků sú pobili. Předním pomezi hejtmány byl jest také jistý Prokop řečený Holý, ktož zhůbcom kalicha nepřátelství opověděl a hrady jim poplenil. Jazykové křiví o něm však bludně praví, že na koni tuze divném po ryňku jezdí.

Zmínivše krátce Ctibora Zovačovského z Cimburka a Jana Kepku z Chlumu, pomněme dalšího z hejtmánův husitských, Jana Roháče z Dubé. Ten mnohým činem velkým tuze se proslavil. A, nic nie je platno, radami Jana Rokycana, baže ani Lukášova evanjielia se neřídív, skončil své bytí pozemské rukau mistra Štěpána meče. Tělo v Zumpie, duša mezi anjeli. Postavil však za svého žití onen Roháč nejednu vozovú hrabdu a byl na mú vieru Hejtmánem s velkým H.

Najvíce slávy polní vojska kalicha vydobyla v oné veliké řeži u Domažlic. Všechen kraj vůkol se ježil křížáckými rytíři v plné zbroji a jinými diablů. Nejednen by pravil, že zhoubu naša přijde do sluna západu. Hejtmán však kázal vystoupati potají na kopec nad městem čnici a co dál se dělo, o tom pějí písně.

Oddíly uří svoje špicovavše vydaly se svašem poledním a na rozcestí prvému sú odbočily vlevo. A, zřely tam dvě šibenice s hupajícími se viselci. Brzy vrch vydal ještě šibenici třetí. Povzbuzeni jsou zjevem tímto, pokračovali všickni dále. Minuli silnú cestu po hřebeni vedúcí a počali sestupovati na stranu půlnoční. V mžiku však stočili svou směr vlevo ku sluna západu a, zrakem vyšře popatřivše do širokého audolí zdobeného dvěma věžma chrámovými, pokračovali cestú až k miestu podivnému, kdež páslo se stádo železných ořů. Ej, krvavě rudých a modře feldaných. Za posledním z koní těch odbočili sú cestú vpravo, od níž záhy se odpojila pěšina krátká, však tajná ku pevnosti vedúcí.

Tam se vojsko božie opednilo, vítězstvo slavné vybojovalo a za blaholu písni vierú svou křížácké na útěk zahnało a zbylé zhubilo. A, tak skončila se největší z bitev věku našeho.

Z vyprávění Filosofo:

Když Medvěďák přiběhl s jazykem na vestě a vykládal něco o tom, že celé město je postavené podle našich malůvek na pijácích, všichni jsme si nutně mysleli, že mu definitivně přeskočilo. Tak nás vzal s sebou a krok za krokem nám to ukazoval na mapě, na fotografiích a na skutečných objektech.

Trvalo pár dnů a pár obchůzek, než jsme všichni byli ochotní tomu uvěřit. Bylo to příšerné a zároveň fascinující. Jako by se naše hlavy obrátily naruby a my kráčeli ve vlastních myšlenkách. I naprosté drobnosti a legrační nápady, které jsme si poznamenali na růžek sešitu, na nás někdy vyskočily, často v monstrózní podobě, jako půdorys dvora budovy, mapa křižovatky, plán příjezdů a odjezdů autobusů.

„Myslíte, že je to jen naše město?“ zamumlal asi pátý den Počtář. „Nebo celý svět?“